

stift Stykke, naar det ærede Medlem vil bestyde sine Kolleger for at tilsigte et Brud paa Grundloven. En saadan Sigteelse kunde jo vel give Anledning til en skarp Afvisning, men jeg gør det ikke, fordi jeg føler mig overbevist om, at det ærede Medlems Mening ikke har svaret til Ordene, som de lode, og jeg skal dertil føje, at jeg ikke er tilbøjelig til at gaa særlig stærkt i Kette med det ærede Medlem netop paa Grund af det specielle Forhold, hvori han staar til denne Sag, der her foreligger. Jeg forstaaer meget godt den Faderkørlighed, som knytter ham til de 137 Valgkredse. Han er jo fuldt ud og i ganske særegen Grad Fader til alle de 137, og at han nu derfor tager dem i sin Varetægt og værnere dem det bedste, han kan, er naturligt. Jeg vil endogsaa sige: Der har fra Begyndelsen af vel næppe været andre end det ærede Medlem, der har sværmet for den Tante. Jeg ved, at det ærede Medlem ligesom opfatter det som en Forret, der er hjemlet Folketinget, det at have Udgang til at forøge sit Medlemsantal. Jeg vil derimod sige, at jeg har ganske vist en modsat Opfattelse, betingelsesvis og saaledes at forstaa, at for saa vidt som vi ikke kunne paavise 35 ny Folketingskandidater, der have baade Gode og Vilje til at varetage Hvervet som Folketingsmænd, maatte jeg anse en saadan Forøgelse af Medlemsantallet for en Svækkelse af Folketinget i Stedet for en Styrkelse deraf. Men det ærede Medlem har med en Nidkærlighed og Energi gennem 20 Aars Arbejde kæmpet derfor; og naar saa i dette underlige Kalesjostop, som Folketingets Behandling af Valgkredsloven i Aarens Løb udviker, Standpunkterne have skiftet og vaklet, alt som Instrumentet er drejet rundt, og det ærede Medlem da er naaet til, at han endelig har faaet den Fugur, det Billede frem, som han fortrinnsvis har kastet Kærligheden paa, undrer det mig ikke, at han, naar Kalesjostopet bliver rystet lidt, og det hele Billede falder sammen i den Grad, at han selv maa forlade det, saa bliver gnaven. Jeg skal imidlertid sige til det ærede Medlem, at det skal jeg ikke tage ham ilde op. Men jeg vil dog udtale dette, at man overhovedet skal være noget varlig med at stige sine Medarbejdere og Kolleger for Grundlovsbrud. Jeg skal minde om, at det da kan gaa, som det gif den Dreng, der gerne plejede at strænne Folk med at raabe, at Ulven var efter ham. Han narrede Folk saa længe dermed, at de ikke troede paa hans Naab, og da saa virkelig Ulven kom, var der ingen, der tog Hensyn dertil. Det kan gaa paa lignende Maade, naar man i Utide vil udtale saadanne Sigtelser.

Jeg vender nu tilbage til selve Forslaget og vil gerne til Slutning sige lidt specielt yderligere derom. Jeg vil navnlig gerne gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, hvad det er, der foreligger, hvilke Muligheder vi staa over for, og hvad vi kunne vente i Fremtiden. Der er, det gaar jeg ud fra, i Grunden en overvejende Uvilje imod at gaa til en Forøgelse af Folketingsmændenes Antal. Jeg erfarer det fra saa mange Sider, og jeg tror, at selv blandt dem, der nu ivrigt forfægte Forslaget om de 137 Valgkredse, er der en stiltiende Følelse af, at dette i Grunden ikke er heldigt. Jeg skal ikke gaa ind paa deres Motiver i denne Henseende; naturligvis — og det indrømmer jeg — spiller Hensynet til Grundloven en væsentlig Rolle, men saaledes har jeg dog set det, at i Virkeligheden er der en stor Uvilje imod at komme til en væsentlig Forøgelse af Folketingsmændenes Antal. Men lad os nu et Øjeblik se paa, hvad der da skal gøres, hvilke Muligheder der er. Der er nogle, der sige: Lad os blive ved det nu bestaaende, lad os komme til en Grundlovsforandring, der fæstner det; vi ere nok, 102 ere nok, ja, maaske mer end nok! Men hvad vil det føre til? En Grundlovsforandring, som skal blive ved de 102 Medlemmer, vilde føre til en anden Fordeling. Det er jo givet, at ingen vil kunne tro, at man skal kunne blive ved den nuværende Fordeling af Kredsene i saa Tilfælde. Der er ingen, der omgaaes med Tanken derom, det skal da alene være det ærede Medlem fra Odde (Veth-Espensen), men da han er Ordfører for Hviikning i Krogene, skal jeg undlade at indlade mig med ham. Jeg skal imidlertid antage, at man for øvrigt er paa det rene med, at man saa ikke kunde blive staaende ved den nu gældende Kredsfordeling; der vilde altsaa finde en Omfordeling af Kredsene Sted. Derksom den skal ske efter Grundlovens Bestemmelse i Forhold til Indbyggerantallet, hvad vilde den saa medføre? Den vilde medføre, at man for Kjøbenhavn og Frederiksberg fik 19 Valgkredse, altsaa 9 ny Valgkredse, og at man for de 3 største Byer, som der nu er Tale om, Odense, Aarhus og Horsens, vilde faa 3 ny Kredse til, det var altsaa 22; og derfra vil ikke blive mere at drage end de nuværende 10 Kredse for Kjøbenhavn og Frederiksberg. Der skal altsaa staves 12 ny Kredse til Veje, og disse skal da drages fra Landets Repræsentation. Vil man gaa videre og sige: Ja, men man skal ikke blive staaende ved Indbyggerantallet, vi maa tage Vælgerantallet som Grundlag — der er meget, som kunde tale derfor, men jeg skal